

Sygn. akt VIII U 617/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 lipca 2013 r.

Sąd Okręgowy w Gdańsku

VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSR del. Elżbieta Trybulec-Czernek

Protokolant: st.sekr.sąd. Barbara Urmańska

po rozpoznaniu w dniu 18 lipca 2013 r. w Gdańsku

sprawy **A. C.**

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

o prawo do emerytury

na skutek odwołania A. C.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

z dnia 12 lutego 2013 r. nr (...)

oddala odwołanie

/na oryginale właściwy podpis/

Sygn. akt VIII U 617/13

Artykuł II. Uzasadnienie

Decyzją z dnia 12 lutego 2013 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. odmówił wnioskodawcy A. C. prawa do emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach, bowiem nie udowodnił on 15 lat pracy w szczególnych warunkach. Zakład Ubezpieczeń Społecznych uwzględnił okresy pracy w szczególnych warunkach w wymiarze 1 rok, 8 miesięcy i 17 dni. Zakład Ubezpieczeń Społecznych nie uwzględnił okresu zatrudnienia jak pracy w szczególnych warunkach w okresie od 3 lipca 1988 roku do dnia 31 grudnia 1998 roku.

Odwołanie od powyższej decyzji złożył ubezpieczony A. C. wnosząc o przyznanie mu prawa do emerytury. W uzasadnieniu wskazał, iż do okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach powinien zostać mu zaliczony okres zatrudnienia od 1 października 1978 roku do dnia 30 czerwca 1987 roku w Szpitalu (...) w K.. W tym czasie pełnił funkcję lekarza Oddziału (...). Wniósł również o uznanie okresu zatrudnienia w (...) sp. z o.o. od dnia 3 lipca 1988 roku do dnia 31 grudnia 1998 roku jako okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach. Jego zdaniem nie może być podstawą do niezaliczenia mu tego okresu błędne powołanie dwóch różnych podstaw prawnych.

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych wniósł o oddalenie odwołania. Wskazał, iż w świadectwie pracy z dnia 31 stycznia 2004 roku w pozycji 8 zakład pracy podał, że ubezpieczony nie wykonywał prac

w szczególnych warunkach zaś świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach z dnia 7 listopada 2012 roku zawiera błędy formalne.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

A. C. urodził się (...) roku. Nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego. Na dzień 1 stycznia 1999 roku miał udowodnionych 27 lat, 3 miesiące i 1 dzień okresów składkowych i nieskładkowych, w tym 1 rok, 8 miesięcy i 17 dni okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach

/okoliczności bezsporne/

A. C. w okresie od 1 października 1977 roku do dnia 30 czerwca 1987 roku zatrudniony był w Zespole (...) w K.. W tym czasie zajmował stanowisko lekarza stażysty przez okres 1 roku od zatrudnienia a następnie Kierownika (...) w K. oraz asystenta oddziału chirurgicznego. W tym czasie w okresie od 17.10.1981 do 15.11.1981, od 01.08.1982 do 31.08.1982, od 10.05.1983 do 20.06.1983, od 25.07.1983 do 31.08.1983, od 23.07.1984 do 21.08.1984, od 04.09.1984 do 12.09.1984, od 01.07.1985 do 11.08.1985, od 19.08.1985 do 22.09.1985, od 01.11.1985 do 01.01.1986, od 02.04.1986 do 30.06.1986, od 01.08.1986 do 03.03.1987 stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał pracę w szczególnych warunkach polegającą na pracy w zespole operacyjnym na oddziale chirurgicznym na stanowisku lekarza. Ubezpieczony będąc lekarzem wykonywał szereg operacji chirurgicznych.

/dowody: świadectwo pracy k. 5 akt ubezpieczeniowych; świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach k. 31 akt ubezpieczeniowych; zeznania świadka A. B. 00:04:04 – 00:09:05 płyta CD k. 22/

W okresie od 3 lipca 1988 roku do dnia 31 stycznia 2004 roku A. C. zatrudniony był w N. K.(1). W tym czasie zajmował stanowiska asystenta w lecznictwie otwartym, asystenta pionu chirurgicznego oraz asystenta poradni chirurgicznej. W okresie od 1 września 1994 roku do 30 września 1994 roku, od 1 listopada 1994 roku do 30 listopada 1994 roku oraz od 1 grudnia 1995 roku do 31 maja 1999 roku A. C. pełnił obowiązki Kierownika Działu Pomocy Doraźnej. W tym czasie uczestniczył w wyjazdach karetok pogotowia, przyjmował pacjentów na Oddziale Przyjęć oraz zajmował się sprawami administracyjnymi takimi jak m.in. układanie grafików i dyżurów czy też zaopatrywaniem karetok w niezbędny sprzęt.

/dowody: zeznania świadka M. M. 00:03:51 – 00:09:23 płyta CD k. 31; dowód z przesłuchania w charakterze strony 00:10:54 – 00:20:30 płyta CD k. 31; świadectwo pracy k. 10 akt ubezpieczeniowych; częściowo świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach k. 11 akt ubezpieczeniowych/

W dniu listopada 2012 roku A. C. złożył wniosek o przyznanie mu prawa do emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach.

Decyzją z dnia 12 lutego 2013 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. odmówił ubezpieczonemu A. C. prawa do emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach, bowiem nie udowodnił on 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

/okoliczności bezsporne/

Stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dokumenty i ich kopie oraz odpisy zawarte w aktach sprawy, w aktach ubezpieczeniowych i aktach osobowych ubezpieczonego, których wiarygodność nie była kwestionowana w trakcie postępowania przez żadną ze stron. Sąd również nie znalazł podstaw do podważenia ich wiarygodności i autentyczności. Wskazać jednakże należy, iż Sąd nie dał wiary świadectwu wykonywania pracy w szczególnych warunkach z dnia 28 września 2012 roku (k. 6 akt ubezpieczeniowych). Świadectwo to bowiem w ocenie Sądu zostało wystawione pobieżnie bez analizy akt osobowych ubezpieczonego. Potwierdza to fakt, iż w dniu 31 grudnia 2012 roku pracodawca ponownie wydał świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach ubezpieczonego, które dodatkowo zatytułowano „korekta” (k. 34 akt ubezpieczeniowych), w którym to świadectwie pracodawca szczegółowo wskazuje w jakich okresach ubezpieczony wykonywał pracę w szczególnych warunkach. Tym samym pracodawca sam przyznał, iż poprzednio wystawione świadectwo pracy nie odpowiadało prawdzie. Ponadto Sąd dał wiarę jedynie

częściowo świadectwu wykonywania pracy w szczególnych warunkach wydanym w dniu 7 listopada 2012 roku (k. 11 akt ubezpieczeniowych). Sąd dał wiarę temu świadectwu wiarę jedynie w części w jakiej wskazuje ono w jakich okresach ubezpieczony zatrudniony był na stanowisku asystenta oddziału chirurgicznego oraz na stanowisku p.o. Kierownika Działu Pomocy Doraźnej w tym zakresie bowiem znalazło ono odzwierciedlenie w aktach osobowych ubezpieczonego jak również w zeznaniach jego jak i świadka M. M.. Sąd zaś nie dał wiary temu świadectwu w części w jakiej stwierdza zaś ono, iż w tych okresach ubezpieczony stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał pracę w szczególnych warunkach albowiem w tym zakresie jest ono sprzeczne z wnioskami jakie można wyciągnąć z zeznań ww. świadka jak i twierdzeń samego ubezpieczonego. Zgodnie zeznali oni bowiem, iż oprócz wyjazdów karetką pogotowia ratunkowego ubezpieczony zajmował się również pracami administracyjnymi jak również przyjmował pacjentów w izbie przyjęć. Konstruuując stan faktyczny Sąd oparł się ponadto na dowodzie z przesłuchania strony A. C. oraz świadków M. M. oraz A. B., którym to zeznaniom Sąd dał wiarę w całości albowiem były konsekwentne, spójne i logiczne a nadto znalazły odzwierciedlenie w pozostałym zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym.

Sąd zważył, co następuje:

Na tle ustalonego stanu faktycznego Sąd uznał, iż odwołanie wnioskodawcy A. C. nie zasługuje na uwzględnienie, bowiem nie spełnia on wszystkich przesłanek dla przyznania mu prawa do dochodzonego świadczenia.

Ubezpieczony domagał się ustalenia prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym z tytułu pracy w szczególnych warunkach. Podstawą takiego żądania jest art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2009 nr 153, poz. 1227 ze zm.).

Na wstępie wskazać należy, iż przepis ten stanowi szczególne uregulowanie, tworząc osobną kategorię ubezpieczonych i mając zastosowania do innych stanów faktycznych, aniżeli objęte regulacjami art. 32 ust. 1 i 46 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Przepis art. 184 tej ustawy znajduje zastosowanie w stosunku do osób urodzonych po dniu 31 grudnia 1948r., które zasadnicze, wskazane w nim warunki nabycia prawa do świadczenia, spełniły już w dacie wejścia ustawy o emeryturach i rentach z FUS, a więc na dzień 1 stycznia 1999r. i gwarantuje osobom tym możliwość nabycia prawa do świadczenia na dotychczasowych warunkach. Przepis ten został zawarty w przepisach przejściowych, ma na celu zagwarantowanie częściowo nabytych uprawnień emerytalnych – prawa do emerytury w wieku obniżonym z tytułu pracy w szczególnych warunkach osobom urodzonym po 31 grudnia 1948r. – z tytułu spełnienia warunków stażowych, określonych w tym przepisie, do dnia wejścia w życie ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Niewątpliwie bowiem ustawa o emeryturach i rentach z FUS ograniczyła uprawnienia emerytalne tych osób, chociażby w art. 46 ust. 1 określając czasokres, do którego można spełnić warunki do uzyskania świadczenia. Z uwagi na ten fakt właśnie ustawodawca wprowadził przepis przejściowy, jakim jest art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, pozwalający realizować wskazanej w nim grupie ubezpieczonych prawo do emerytury.

Stosownie do jego treści, ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli:

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz
- 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Emerytura, o której mowa w tym przepisie przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego.

Zgodnie z art. 27 ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 r. przysługuje emerytura, jeżeli osiągnęli wiek emerytalny wynoszący co najmniej 60 lat dla kobiet i co najmniej 65 lat dla mężczyzn, a nadto mają okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn.

Nadto, zgodnie z art. 32 ust. 1 i 4 tej ustawy, ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 r. będącym pracownikami zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27 (ust.1), gdzie wiek emerytalny, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie których osobom wymienionym w ust. 2 i 3 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych. Dla celów ustalenia uprawnień, o których mowa w ust. 1, za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia (ust. 2).

Przepisami dotychczasowymi, do których odsyła ustawa o emeryturach i rentach z FUS jest rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983r. nr 8, poz. 43 ze zm.).

Stosownie do treści § 3 tego rozporządzenia, za okres zatrudnienia wymagany do uzyskania emerytury uważa się okres wynoszący 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczalnymi do okresów zatrudnienia.

Natomiast w myśl § 4 ust. 1 i 2 ww. rozporządzenia, pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 60 lat dla mężczyzn,
- ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w cytowanym rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy (§ 2 ust. 1 ww. rozporządzenia).

Przepis §2 rozporządzenia stanowi dalej, iż okresy pracy w szczególnych warunkach stwierdza zakład pracy na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według stosownego wzoru lub w świadectwie pracy.

Należy podkreślić, że wskazanego wyżej ograniczenia dowodowego, dotyczącego ustalania okresów pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, nie stosuje się w postępowaniu odwoławczym przed okręgowymi sądami pracy i ubezpieczeń społecznych. Ustawa z dnia 18 kwietnia 1985 r. o rozpoznawaniu przez sądy spraw z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych (Dz. U. Nr 20, poz. 85 ze zm.), nakazująca stosowanie w sprawach z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych przepisy kodeksu postępowania cywilnego (art. 1 ust. 3 wym. ustawy), nie zawiera ograniczeń dowodowych.

Bezspornym jest, iż ubezpieczony ukończył 60 lat, udokumentował okres składkowy i nieskładkowy w wymiarze powyżej 25 lat oraz nie przystąpiła do otwartego funduszu emerytalnego.

Przedmiotem niniejszego postępowania była kwestia prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym z tytułu pracy w szczególnych warunkach, a w szczególności posiadanie przez ubezpieczonego wymaganego 15-letniego okresu pracy w tychże warunkach.

Do okresów pracy w szczególnych warunkach ubezpieczony chciał zaliczenia całości okresu zatrudnienia w (...) sp. z o.o. w K. oraz w (...) sp. z o.o. w K.. Organ rentowy do pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze zaliczył jedynie okresy od 17.10.1981 do 15.11.1981, od 01.08.1982 do 31.08.1982, od 10.05.1983 do 20.06.1983, od 25.07.1983 do 31.08.1983, od 23.07.1984 do 21.08.1984, od 04.09.1984 do 12.09.1984, od 01.07.1985 do 11.08.1985, od 19.08.1985 do 22.09.1985, od 01.11.1985 do 01.01.1986, od 02.04.1986 do 30.06.1986, od 01.08.1986 do 03.03.1987 zgodnie z wystawionym świadectwem wykonywania pracy w szczególnych warunkach.

Sąd zatem uznał za zasadne ustalić charakter pracy ubezpieczonego w spornych okresach. Zaznaczyć należy, iż prawo do emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach przysługuje wówczas, gdy ubiegający się o prawo wykonywał prace w szczególnych warunkach stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku. Decydujące znaczenie ma zatem rodzaj i wymiar wykonywanej pracy, a nie przedłożenie odpowiedniego świadectwa pracy w szczególnych warunkach, ze wskazaniem stanowiska pracy określonego w wykazie prac w szczególnych warunkach, których wykonywanie uprawnia do niższego wieku emerytalnego. Jak zauważył Sąd Najwyższy - określanie dla celów emerytalnych stanowisk pracy jako „pracy wykonywanej w szczególnych warunkach” w rozumieniu wykazów stanowiących załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.) nie należy do kompetencji pracodawcy (vide: wyrok z dnia 22 czerwca 2005r., sygn. akt I UK 351/04, OSNP 2006/5-6/90).

W pierwszej kolejności Sąd zbadał czy okresy zatrudnienia ubezpieczonego w (...) sp. z o.o. w K. na stanowiskach lekarza stażysty, Kierownika ROZ w K. oraz asystenta oddziału chirurgicznego stanowią okresy wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze.

Wskazać należy, iż na mocy §1 ust. 2 w/w rozporządzenia właściwi ministrowie, kierownicy urzędów centralnych oraz centralne związki spółdzielcze w porozumieniu z Ministrem Pracy, Płac i Spraw Socjalnych upoważnieni zostali do ustalenia w podległych i nadzorowanych zakładach pracy stanowisk pracy, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach wymienione w wykazach A i B rozporządzenia. Podkreślić przy tym należy, że wykaz resortowy ułatwia identyfikację określonego stanowiska pracy jako stanowiska pracy w szczególnych warunkach, zwłaszcza gdy w wykazie stanowiącym załącznik do w/w rozporządzenia nie wymienia się konkretnego stanowiska, lecz operuje się pojęciem ogólnym. Zarządzenia resortowe mają jednak znaczenie jedynie w sferze dowodowej (por. orz. Sądu Najwyższego z dnia 25 lutego 2010 r., II UK 218/09, Lex nr 590247). Zgodnie z Załącznikiem nr 1 do Zarządzenia Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej z dnia 12 lipca 1983 roku - w dziale XII W służbie zdrowia i opiece społecznej w punkcie 2 wymienione zostały prace w zespołach operacyjnych dyscyplin zabiegowych oraz prace lekarzy stomatologów zaś w podpunkcie a doprecyzowano, iż chodzi o pracę lekarzy w zespołach operacyjnych na oddziałach urazowo – ortopedycznych, tj. lekarzy operujących, asystujących do operacji oraz prowadzących znieczulenie. Powyższe prace wymienione zostały również w wykazie A Dział XII załącznika do cyt. wyżej rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983r. W szczególności pkt. 2 Działu XII jako pracę w szczególnych warunkach wskazuje prace w zespołach operacyjnych dyscyplin zabiegowych .

W pierwszej kolejności wskazać należy, iż w powołanych powyżej przepisach mowa jest jedynie o zespołach operacyjnych na oddziałach urazowo – ortopedycznych zaś ubezpieczony zatrudniony był na oddziale chirurgicznym. Zatem nie sposób stwierdzić, aby wykonując prace chirurga wykonywał tylko operacje związane z urazami czy związane z problemami ortopedycznymi. Sam ubezpieczony zaś na ten temat milczy nie wskazując żadnych dowodów, które miałyby taką pracę poświadczyć. Brak jest również stosownej dokumentacji w tym zakresie. Co więcej, nawet gdyby uznać, iż praca chirurga na innych oddziałach była pracą w szczególnych warunkach, na podstawie dołączonych dokumentów, akt osobowych czy też zeznań tak ubezpieczonego jak i świadków nie sposób ustalić w jakich dokładnie okresach ubezpieczony należał do zespołu operacyjnego a w jakich okresach nie wykonywał operacji, bądź też wykonywał je znacznie rzadziej, zajmując się zarządzeniem jednostką, w której był zatrudniony. Tym samym nie możliwe jest w sposób nie budzący wątpliwości ustalić w jakich okresach ubezpieczony wykonywał pracę w zespole operacyjnym a w jakim takiej pracy nie wykonywał. Przypomnieć zaś należy, iż ciężar dowodu w tym zakresie obciążał ubezpieczonego, zgodnie z przepisem art. 232 k.p.c. w związku z art. 116 ust. 5

ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Ubezpieczony zatem winien udowodnić a nie jedynie uprawdopodobnić fakt wykonywania pracy w szczególnych warunkach.

Mając zatem powyższe rozważania na uwadze Sąd, poza okresami uznanymi przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych, nie uznał pracy w (...) sp. z o.o. w K. jako pracy w szczególnych warunkach.

Przechodząc zaś do okresu zatrudnienia ubezpieczonego w (...) sp. z o.o. w K. wskazać należy, iż Dziale XII punkt 4 ww. załącznika do Zarządzenia Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej wymienione zostały prace w zespołach pomocy doraźnej pogotowia ratunkowego oraz medycznego ratownictwa górniczego uściślając w podpunkcie a, iż chodzi o m.in. lekarzy pracujących w zespołach pomocy doraźnej pogotowia ratunkowego, tj. w zespołach wyjazdowych. Jak już wyżej wskazano, aby móc ubezpieczonemu przyznać prawo do emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach musi się on legitymować odpowiednim stażem pracy, w trakcie którego wykonywał on pracę w szczególnych warunkach stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Jak wynika z ustalonego przez Sąd stanu faktycznego ubezpieczony pracując na Dziale Pomocy Doraźnej pełnił funkcję nie tylko lekarza ale również Kierownika tegoż działu. Tym samym oprócz wyjazdów w zespole karetki pogotowia ratunkowego zajmował się on również pracą administracyjną jak np. ustalaniem grafików i dyżurów czy też zaopatrywaniem karettek pogotowia. Co więcej przyjmował również pacjentów w izbie przyjęć. Tym samym nie wykonywał on stale pracy w szczególnych warunkach albowiem posiadał również szereg innych obowiązków i zadań. Tym samym Sąd nie znalazł podstaw aby uznać okres zatrudnienia ubezpieczonego od 1 września 1994 roku do 30 września 1994 roku, od 1 listopada 1994 roku do 30 listopada 1994 roku oraz od 1 grudnia 1995 roku do dnia 31 grudnia 1998 roku uznać jako okres zatrudnienia w szczególnych warunkach.

Z powyższych względów, Sąd uznał za bezprzedmiotowe rozstrzygnięcie kwestii, czy ubezpieczony w okresie od 29 kwietnia 1989 roku do dnia 31 maja 1992 roku na stanowisku asystenta oddziału chirurgicznego w (...) w K. wykonywała stale i w pełnym wymiarze czasu pracy pracę w szczególnych warunkach. Ustalenie tej kwestii nie mogło bowiem w jakikolwiek sposób wpłynąć na rozstrzygnięcie w niniejszej sprawie albowiem jest to okres zbyt krótki aby na jego podstawie można było ubezpieczonemu przyznać prawo do emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach.

W tym kontekście Sąd w całości podziela zapatrywanie Sądu Najwyższego, zgodnie z którym istota decyzji organu rentowego polega na rozstrzygnięciu o prawie do konkretnego świadczenia (lub o jego wysokości) jako całości, a nie o poszczególnych elementach składających się na to prawo. Sąd stwierdzający spełnienie przez ubezpieczonego jednego lub więcej warunków powstania prawa do świadczenia, nie może ustalić tego w sentencji wyroku, przy jednoczesnym oddaleniu odwołania ubezpieczonego od niekorzystnej dla niego decyzji organu rentowego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 grudnia 2000 roku, II UKN 147/00, OSNP 2002/16/389).

W tym stanie rzeczy należy uznać, iż ubezpieczony nie wykazał wymaganych przepisem 15 lat pracy w szczególnych warunkach, a zatem nie spełnia on warunków do przyznania mu emerytury.

Wobec powyższego, na mocy przepisów przywołanych wyżej i w oparciu o art. 477¹⁴ §1 k.p.c., Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.

Sędzia SR del. do SO Elżbieta Trybulec – Czernek